

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **JUDr. Josef Cupka**, insolvenční správce, IČ: 148 97 857, se sídlem Trojanova 342/18, Praha 2, zastoupen Mgr. Bc. Tomášem Hodysem, advokátem, se sídlem Lochotínská 1108/18, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 8. 11. 2021, č.j. MSP-67/2021-ODKA-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 8. 11. 2021, č.j. MSP-67/2021-ODKA-ROZ/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2021, č.j. MSP-4/2020-OINS-SRIS/12 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za přestupek podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o insolvenčních správcích“), kterého se dopustil tím, že jako insolvenční správce v insolvenčním řízení vedeném s dlužníky V. F., nar. X, a R. F., nar. X, oba bytem X pod sp. zn. KSPL 52 INS 9891/2015 u Krajského soudu v Plzni, podal soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení předmětu zajištění pohledávek věřitelů č. 3 – R. M., nar. X, bytem X – Ing. V. H., nar. X, bytem X – X, nar. X, bytem náměstí X, a č. X – VZP ČR, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, IČO: 411 97 518, tvořeného pozemkem p. č. X a pozemkem p. č. X, jehož součástí je stavba X, a pozemek p.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

č. X, vše zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. X pro katastrální území X, až dne 28. 6. 2019, ačkoliv žaloba, kterou dlužník napadl platnost kupní smlouvy ze dne 12. 10. 2016, již byl zpeněžen pozemek p. č. X a pozemek p. č. X, jehož součástí je stavba X, a pozemek p. č. X, vše zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. X pro katastrální území R. u K., byla pravomocně zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2018, č.j. 152 ICM 4104/2016-118, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2018, č.j. 152 ICM 4104/2016, 101 VPSH 385/2018-187, již dne 31. 12. 2018, tedy v přiměřené době po pravomocném zamítnutí žaloby o určení neplatnosti kupní smlouvy ze dne 12. 10. 2016 nepodal soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení pozemku p. č. X a pozemku p. č. X, jehož součástí je stavba X, a pozemku p. č. X, vše zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. X pro katastrální území X, zajištěným věřitelům, ačkoliv tomu nic nebránilo, v důsledku čehož dlužník obdržel hyperochu vzniklou zpeněžením zajištěného majetku až dne 4. 10. 2019, a tedy závažným způsobem porušil povinnost postupovat tak, aby bylo dosaženo rychlého uspokojení věřitelů a aby žádný z účastníků insolvenčního řízení nebyl nespravedlivě poškozen, stanovenou v ustanovení § 5 písm. a) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění účinném do 31. 5. 2019, a povinnost postupovat svědomitě a s odbornou péčí stanovenou v ustanovení § 36 odst. 1 téhož zákona.

- [2] Žalobce v prvním žalobním bodu namítal, že se správní orgány dopustily podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, když z úřední povinnosti nepřihlédly k zániku odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Dle žalobce správní orgány nepřihlédly k tomu, že skutek, který je mu kladen za vinu, nebyl v době jeho spáchání (v říjnu 2016) přestupkem.
- [3] Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný porušil ustanovení správního práva procesního, když vůči žalobci dne 14. 12. 2020 zahájil řízení z moci úřední podle ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. pro podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích, přestože měl postupovat podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., tj. věc usnesením odložit.
- [4] Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgány měly postupovat podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., tj. předmětné řízení usnesením zastavit, resp. ministr spravedlnosti měl postupovat podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tj. prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.
- [5] Ve čtvrtém žalobním bodu pak žalobce namítal, že správní orgány dospěly na základě zjištěného skutkového stavu k nesprávnému právnímu posouzení věci, neboť i přes jejich závěr, že skutek byl spáchán v říjnu 2016, postupovaly v rozporu s ustanovením § 29 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., tj. nepřihlédly k zániku odpovědnosti za stíhaný přestupek.
- [6] Žalobce k těmto žalobním bodům doplnil, že z úřední povinnosti nebylo přihlédnuto k promlčení řízení o údajném přestupku, k jehož spáchání mělo dle skutkových zjištění správních orgánů dojít již v říjnu 2016, tedy v době po uzavření kupní smlouvy, a to bez ohledu na existenci, průběh a výsledek dlužníkem podané žaloby na neplatnost kupní smlouvy. Uvedl, že je přesvědčen, že spatřoval-li žalovaný v jeho jednání, resp. nekonání závažné porušení povinnosti insolvenčního správce, měl jej posuzovat podle tehdy platné a účinné právní úpravy. Žalobce v této souvislosti uvedl, že přestupky podnikajících fyzických

osob – insolvenčních správců byly do právního řádu implementovány teprve zákonem č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Teprve od tohoto data se tak insolvenční správce mohl dopustit přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. k) zákona o insolvenčních správcích, ve znění do 31. 5. 2019, resp. podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) téhož zákona, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na zásadu *nullum crimen sine lege* tak lze žalobcovo jednání sankcionovat teprve od 1. 7. 2017. Dále uvedl, že odpovědnost za přestupek zanikla ke dni 2. 7. 2020 (promlčecí doba činí 3 roky), tj. ještě před zahájením řízení o přestupku (ke dni 14. 12. 2020).

- [7] Dále v pátém žalobním bodu namítal, že žalovaný nepostupoval podle základních zásad činnosti správních orgánů, zejména podle ustanovení § 6 správního řádu (ve spojení s ustanovením § 80 odst. 2 téhož zákona), a vůči žalobci nezahájil řízení o přestupku do 30 dnů od okamžiku, kdy nabyl informaci o tvrzeném porušení povinností žalobce dle insolvenčního zákona. Uvedl, že žalovaný vykonával státní dohled nad postupem žalobce v rámci insolvenčního řízení sp.zn. KPSL 52 INS9891/2015 s tím, že přípisem ze dne 25. 6. 2019 byl upozorněn na svůj postup v rámci tohoto řízení. Dle žalobce je tak evidentní, že žalovaný disponoval informacemi, pro které nakonec zahájil řízení o přestupku, již nejpozději v červnu 2019. Žalobce dále uvedl, že z postupu žalovaného je zřejmé, že v době zjištění předmětných informací nebyl dán pro stíhání jednání (nečinnosti) žalobce veřejný zájem (pozn. žalobce byl toliko upozorněn na plnění povinností dle insolvenčního zákona). Dle žalobce tak u daného přestupku zcela absentuje naplnění jeho materiálního znaku, tj. společenské nebezpečnosti jednání, neboť jen stěží mohl žalovaný po 18 měsících dospět k oprávněnému závěru, že v prosinci 2020 lze zahájené přestupkové řízení pro totožný skutek považovat za přiměřené a souladné se zákonem.
- [8] V šestém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný v rámci zahájeného přestupkového řízení nevyrozuměl žalobce o změně právní kvalifikace skutku podle ustanovení § 78 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., když řízení bylo zahájeno o přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích pro jednání žalobce v rozporu s ustanovením § 298 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona, kdežto prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tomto přestupku z důvodu porušení ustanovení § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona. Dle žalobce tak bylo porušeno jeho právo na obhajobu. Doplnil, že právě porušení ustanovení § 298 odst. 2 insolvenčního zákona považoval s ohledem na způsob argumentace správního orgánu I. stupně za stěžejní v celé právní konstrukci, přičemž k tomu přirozeně přizpůsoboval v řízení i svou obranu a vznášené námitky.
- [9] V sedmém žalobním bodu namítal, že žalovaný nevydal prvostupňové rozhodnutí v zákonné lhůtě podle ustanovení § 94 zákona č. 250/2016 Sb., resp. že ministr spravedlnosti nevydal napadené rozhodnutí ve lhůtě podle ustanovení § 152 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 90 odst. 6 a § 71 odst. 1, popř. odst. 3 správního řádu.
- [10] V osmém žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro zjevný rozpor jejich skutkových závěrů týkajících se okamžiku, ke kterému mělo dojít ke spáchání přestupku, v důsledku čehož neodpovídají obě správní rozhodnutí po kvalitativní stránce ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

- [11] V devátém žalobním bodu pak žalobce namítal, že žalovaný věc nesprávně posoudil po právní stránce a že ministr spravedlnosti namísto, aby chybu správního orgánu I. stupně napravit, tak jeho nezákonný postup aproboval. Namítal, že presumovaným jednáním nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích. Uvedl, že ač má za to, že jeho postup byl v nejlepším zájmu věřitelů, neboť vedl k jejich vyšší právní jistotě, tak právně relevantní pro posouzení jeho odpovědnosti za přestupek je skutečnost, až ani ustanovení § 5 písm. a) ani § 36 odst. 1 insolvenčního zákona neukládají insolvenčnímu správci jakoukoliv povinnost k výplatě hyperochy, tím méně pak z hlediska časového. Žalovaný tak dle žalobce pochybil, když dovodil naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku z údajného porušení obecného ustanovení § 5 písm. a) insolvenčního zákona nestanovícího insolvenčnímu správci žádnou konkrétní povinnost a porušení ustanovení § 36 odst. 1 insolvenčního zákona nezakotvujícího žádnou povinnost ve vztahu k včasné výplatě hyperochy dlužníkovi. Podle žalobce se tak jedná o nepřípustný extenzivní výklad právní normy hraničící s libovůlí správního orgánu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp.zn. IV.ÚS 690/01, a ze dne 13. 12. 2007, sp.zn. II.ÚS 2070/07. Dle žalobce tak nebyla naplněna ani formální ani materiální stránka přestupku, když v jeho opatrném postupu a) nelze spatřovat žádnou společenskou škodlivost, a b) popsany skutek není přestupkem a nelze jej subsumovat pod předmětné zákonné ustanovení.
- [12] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [13] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitkám ohledně zániku odpovědnosti za přestupek zdůraznil, že napadenými rozhodnutími je žalobci kladeno za vinu jeho jednání, resp. nekonání v době od 31. 12. 2018, kdy byla rozsudkem krajského soudu ve spojení s rozsudkem vrchního soudu pravomocně zamítnuta žaloba na neplatnost kupní smlouvy, do 28. 6. 2019, kdy žalobce podal insolvenčnímu soudu návrh na vydání výtěžku, nikoliv jeho nečinnost v říjnu 2016. Uvedl, že naplnění materiálního znaku daného přestupku bylo v projednávaném případě shledáno až v okamžiku, kdy žalobce návrh na vydání výtěžku nepodal v přiměřené době od pravomocného zamítnutí žaloby na neplatnost kupní smlouvy. Tato skutečnost je zřejmá, jak z výroku prvostupňového rozhodnutí, tak z jeho odůvodnění (body 17 až 21), jakož i z odůvodnění rozhodnutí napadeného (srov. body 30 až 36). K odkazům žalobce na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ohledně jeho nečinnosti v roce 2016 žalovaný uvedl, že se jednalo toliko o podpůrnou argumentaci žalovaného v rámci jeho ucelené argumentační linie. Dále uvedl, že žalobce v době od 31. 12. 2018 do 28. 6. 2019, tj. po dobu téměř 6 měsíců, bezdůvodně zadržoval na účtu majetkové podstaty peněžní prostředky určené zajištěným věřitelům. V důsledku toho pak dlužník obdržel hyperochu vzniknou zpeněžením zajištěného majetku až dne 4. 10. 2019. Shrnuje, že předmětem řízení o přestupku tedy bylo jednání, kterého se žalobce dopustil po nabytí účinnosti zákona č. 64/2017 Sb. K uplynutí promlčecí doby žalovaný doplnil, že k odstranění protiprávního stavu došlo dne 28. 6. 2019, tj. až následujícího dne počala běžet tříletá promlčecí doba. Řízení o přestupku však bylo zahájeno dne 14. 12. 2020, přestupek tak nebyl promlčen a odpovědnost žalobce za něj nezanikla.
- [14] K námitkám ohledně nedodržení lhůt žalovaný uvedl, že se jedná o pouze o lhůty pořádkové, jejichž marné uplynutí nemůže bez dalšího vést k závěru o nezákonnosti správního řízení či rozhodnutí, které z něj vzešlo. Překročení uvedených lhůt tedy samo o

sobě nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal na odbornou literaturu, rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2011, č.j. 9A 128/2010-33, jakož i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že nedodržení pořádkových lhůt pak žalovaný zohlednil při úvaze o druhu a výměře správního trestu (srov. body 35 a 45 prvostupňového rozhodnutí). K tomu doplnil, že žalobce mohl proti postupu žalovaného uplatnit žádost o opatření proti nečinnosti ve smyslu ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu, což neučinil.

- [15] K námitce týkající se absence vyrozumění o změně právní kvalifikace skutku žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že ve správním trestání se analogicky aplikují zásady trestního práva. Dále odkázal na odbornou literaturu a ustálenou judikaturu nejvyšších soudů a soudu Ústavního týkající se zachování totožnosti skutku s tím, že v daném případě totožnost jednání žalobce zůstala zachována. Totožný pak byl též následek jednání žalobce, včetně jeho právní kvalifikace [přestupek podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích]. Dále uvedl, že skutečnost, že podle oznámení o zahájení řízení se měl žalobce dopustit předmětného přestupku mimo jiné pro porušení ustanovení § 298 odst. 2 insolvenčního zákona, zatímco dle napadených rozhodnutí již jen pro porušení ustanovení § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 téhož zákona, nezakládá pochybnosti o totožnosti skutku, neboť v obou případech jsou zachovány podstatné znaky omisivního jednání žalobce. Doplnil, že došlo k vyjmutí ustanovení, jež samo o sobě neindikovalo porušení konkrétní povinnosti stanovené insolvenčním zákonem, přičemž ostatní stěžejní ustanovení nedoznala změn. Uzavřel, že žalobce nemohl mít pochybnosti o tom, co je předmětem řízení o přestupku, a disponoval všemi informacemi nezbytnými k tomu, aby se mohl v řízení účinně bránit. Ke změně právní kvalifikace tak dle žalovaného fakticky nedošlo, a proto žalobce nemohl být zkrácen na svých procesních právech.
- [16] K námitkám ohledně pochybení ministra spravedlnosti v řízení o rozkladu žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v rámci napadeného rozhodnutí nepřezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy – srov. body 39 až 42 napadeného rozhodnutí. Z odkazovaného je zřejmé, že žalovaný postupoval přesně podle ustanovení § 89 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 správního řádu.
- [17] K námitkám týkajícím se nesprávné právní kvalifikace skutku žalovaný odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí s tím, že je přesvědčen, že popsané jednání žalobce naplnilo jak formální, tak materiální znak přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích, když jako insolvenční správce závažným způsobem porušil povinnosti stanovené insolvenčním zákonem, a došlo jím k ohrožení veřejného zájmu na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců projevující se narušením důvěryhodnosti žalobce jako insolvenčního správce. Doplnil, že jím provedený výklad předmětných ustanovení nelze považovat za nepřipustně extenzivní.
- [18] K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný zrekapituloval judikaturu týkající se této problematiky a uzavřel, že žádné ze správních rozhodnutí touto vadou netrpí.
- [19] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [20] Dne 14. 12. 2020 bylo žalobci doručeno oznámení žalovaného o zahájení řízení č.j. MSP-4/2020-OINS-SRIS/3, kterým bylo zahájeno řízení z moci úřední o přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích.

- [21] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 10. 6. 2021, č.j. MSP-4/2020-OINS-SRIS/12, bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích tím, že jako insolvenční správce v insolvenčním řízení vedeném s dlužníkem u krajského soudu pod sp.zn. KSPL 52 INS 9891/2015 podal insolvenčnímu soudu návrh na vydání výtěžku až dne 28. 6. 2019, ačkoliv žaloba na neplatnost kupní smlouvy byla pravomocně zamítnuta rozsudkem krajského soudu ve spojení s rozsudkem vrchního soudu již dne 31. 12. 2018, tedy v přiměřené době po pravomocném zamítnutí žaloby na neplatnost kupní smlouvy nepodal insolvenčnímu soudu návrh na vydání výtěžku zajištěným věřitelům, ačkoliv tomu nic nebránilo, v důsledku čehož dlužník obdržel hyperochu vzniklou zpeněžením zajištěného majetku až dne 4. 10. 2019, tedy závažným způsobem porušil povinnost postupovat tak, aby bylo dosaženo rychlého uspokojení věřitelů a aby žádný z účastníků insolvenčního řízení nebyl nespravedlivě poškozen, stanovenou v ustanovení § 5 písm. a) insolvenčního zákona a povinnost potupovat svědomitě a s odbornou péčí stanovenou v ustanovení § 36 odst. 1 tohoto zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 20.000 Kč.
- [22] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zrekapituloval podklady rozhodnutí a dokazování (srov. body 2 až 17). Uvedl, že závažnost porušení povinností insolvenčního správce je spatřována v tom, že žalobce přinejmenším po dobu 6 měsíců nepřistoupil k podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištěným věřitelům, ačkoliv tomu již nic nebránilo, a po tuto dobu bezdůvodně na účtu majetkové podstaty zadržoval peněžní prostředky určené zajištěným věřitelům, v důsledku čehož dlužník obdržel hyperochu vzniklou zpeněžením zajištěného majetku až dne 4. 10. 2019. Skutečnost stran pozdního vyplacení hyperochy označil žalovaný za následek jednání žalobce. K existenci lhůty pro podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku soudu žalovaný přisvědčil žalobci, že insolvenční zákon skutečně pro podání tohoto návrhu nestanovuje konkrétní lhůtu. Nicméně v takovém případě je třeba dle žalovaného vycházet ze zásad insolvenčního řízení. Uvedl, že žalobce měl krajskému soudu podat předmětný návrh nejpozději v přiměřené době od pravomocného zamítnutí žaloby na neplatnost kupní smlouvy, přičemž danou dobu téměř 6 měsíců, kdy byl žalobce nečinný, žalovaný vzhledem k charakteru daného úkonu označil za nepřiměřenou a v rozporu se zásadou rychlosti insolvenčního řízení [ustanovení § 5 písm. a) insolvenčního zákona]. Takové jednání pak dle žalovaného nepředstavuje řádný výkon funkce insolvenčního správce (ustanovení § 36 odst. 1 *a contrario*). K tvrzení žalobce, že takto jednal se souhlasem zajištěných věřitelů a že žádný z nich nebyl s průběhem insolvenčního řízení nespokojen, žalovaný uvedl, že uvedené jednání (nekonání) představuje rovněž porušení zásady rovnosti účastníků řízení, když, s ohledem na existenci hyperochy, nespravedlivě poškodilo dlužníka. Žalovaný dále odkázal na judikaturu, dle které podání žaloby na neplatnost kupní smlouvy nebrání vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku. Žalobce tedy dle žalovaného měl podat předmětný návrh neprodleně poté, co byl zajištěný majetek zpeněžen, tj. neprodleně po uzavření kupní smlouvy, ke kterému došlo dne 12. 10. 2016.
- [23] K námitce ohledně nedosažení intenzity závažného porušení povinností žalovaný uvedl, žalobce nerespektoval konstantní judikaturu vyšších soudů, jakož ani rozsudek krajského soudu ve spojení s rozsudkem vrchního soudu, když po dobu téměř 6 měsíců od okamžiku, kdy byla rozsudkem vrchního soudu pravomocně zamítnuta žaloba na neplatnost kupní smlouvy, nevyvíjel žádnou aktivitu směřující k podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku zajištěným věřitelům. Konstatoval, že žalobce byl nečinný již od října 2016, kdy byla kupní smlouva uzavřena. Dále k námitce nepřiměřenosti postupu správního

orgánu žalovaný uvedl, že v rámci výkonu státního dohledu žalobce upozornil na skutečnost, že se jeho postup v dané věci jeví jako rozporný se zákonem (srov. přípis ze dne 25. 6. 2019, č.j. MSP-141/2019-OINS-SIS/2). Nadto nelze přehlédnout, že již dne 28. 6. 2019, tj. třetí den po zahájení výkonu státního dohledu, žalobce závadný stav napravil, když podal krajskému soudu předmětný návrh, přestože z jeho vyjádření vyplývá, že jeho původním záměrem bylo vyčkat i výsledku řízení o podaném dovolání. K námitce ohledně nečinnosti správního orgánu od června 2019 žalovaný uvedl, že tato námitka není relevantní, a to ani z pohledu promlčecí doby.

- [24] Následně se žalovaný zabýval určením druhu a výměry správního trestu za předmětný přestupek. K významu zákonem chráněného zájmu uvedl, že činnost insolvenčního správce je vysoce odborná a odpovědná činnost, která je vyhrazena jen mimořádně kvalifikovaným jedincům. Žalobce pak svým jednáním porušil zákonem chráněný zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčního správce. K významu a rozsahu následku přestupku uvedl, že závažné pochybení žalobce vedlo ke vzniku poruchy chráněného zájmu dlužníka, neboť tento v jeho důsledku obdržel hyperochu vzniklou zpeněžením zajištěného majetku až dne 4. 10. 2019. Zároveň ke způsobu a okolnostem spáchání přestupku uvedl, že jednání žalobce nebylo vedeno s cílem poškodit účastníky insolvenčního řízení. Jako polehčující okolnost žalovaný označil dosavadní bezúhonnost žalobce. Dále k osobním poměrům žalobce uvedl, že nahlédnutím do seznamu insolvenčních správců zjistil, že předpokládané státem garantované příjmy žalobce bez odečtení nákladů se pohybují v průměru v hodnotě 174.000 Kč měsíčně. Závěrem uvedl, že přihlédl rovněž k době, která uběhla od chvíle, kdy se správní orgán dozvěděl o porušení povinností žalobce (zhruba 23 měsíců), a shledal, že pokuta ve výši 20.000 Kč představuje přiměřený správní trest.
- [25] Žalobce podal dne 28. 6. 2021 proti tomuto rozhodnutí rozklad, který dne 6. 7. 2021 doplnil.
- [26] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 11. 2021, č.j. MSP-67/2021-ODKA-ROZ/3, byl rozklad žalobce zamítnut.
- [27] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr spravedlnost k námitce, že popsané jednání není přestupkem, odkázal na body 22 až 26 prvostupňového rozhodnutí. K intenzitě závažnosti porušení insolvenčního zákona pak ministr odkázal na body 21 a 28 prvostupňového rozhodnutí s tím, že se s argumentací správního orgánu I. stupně plně ztotožnil. Shrnul, že žalobce v přiměřené době po pravomocném zamítnutí žaloby na určení neplatnosti kupní smlouvy nepodal insolvenčnímu soudu návrh na vydání výtěžku zajištěným věřitelům, ačkoliv tomu nic nebránilo. Po dobu nejméně 6 měsíců bezdůvodně zadržoval na účtu majetkové podstaty peněžní prostředky určené zajištěným věřitelům, čímž porušil povinnosti stanovené v ustanovení § 5 písm. a) a ustanovení § 36 insolvenčního zákona. Uvedl, že žalobce ohrozil veřejný zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců. Dále uvedl, že pro posouzení toho, zda žalobce naplnil skutkovou podstatu předmětného přestupku, je rozhodné, do jaké míry byl tento veřejný zájem ohrožen jeho jednáním. K takovému ohrožení pak v daném případě došlo (srov. body 37 a násl. prvostupňového rozhodnutí).
- [28] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [29] Žalobce s projednáním věci bez jednání souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [30] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [31] V nyní projednávaném případě je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč za přestupek podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích, kterého se dopustil tím, že jako insolvenční správce ve specifikovaném insolvenčním řízení podal soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení předmětu zajištění pohledávek věřitelů č. 3, č. 12 a č. 15, až dne 28. 6. 2019, ačkoliv žaloba, kterou dlužník napadl platnost kupní smlouvy ze dne 12. 10. 2016, byla pravomocně zamítnuta rozsudkem rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 2. 2018, č.j. 152 ICm 4104/2016-118, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 2018, č.j. 152 ICm 4104/2016, 101 VPSH 385/2018-187, již dne 31. 12. 2018, tj. žalobce v přiměřené době po pravomocném zamítnutí žaloby o určení neplatnosti kupní smlouvy ze dne 12. 10. 2016, nepodal soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení předmětu zajištění, ačkoliv tomu nic nebránilo, v důsledku čehož obdržel dlužník hyperochu vzniklou zpeněžením zajištěného majetku až dne 4. 10. 2019, a tedy žalobce porušil povinnosti stanovené v ustanoveních § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona.
- [32] Podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích: *„Insolvenční správce se dopustí přestupku tím, že při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem.“*
- [33] Podle ustanovení § 5 písm. a) insolvenčního zákona: *„Insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů.“*
- [34] Podle ustanovení § 36 odst. 1 téhož zákona: *„Insolvenční správce je povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.“*
- [35] Žalobce v podané žalobě uplatnil celkem 9 žalobních bodů. Z důvodu přehlednosti věci se jimi soud zabýval postupně tak, jak byly žalobcem uvedeny v žalobě.
- [36] V prvním žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgány z úřední povinnosti nepřihlédly k zániku odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., resp. nepřihlédly k tomu, že skutek, který je žalobci kladen za vinu, nebyl v době jeho spáchání v říjnu 2016 přestupkem.
- [37] Úvodem k této i dalším uplatněným námitkám soud považuje za nutné zrekapitulovat, jak byl předmětný skutek, za nějž byl žalobce sankcionován, vymezen z časového hlediska. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, platí, že *„výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“*. Specifikace skutku je tak rozhodná nejen z pohledu na jeho nezaměnitelnost s jiným skutkem (pozn. soudu: což není nyní předmětem sporu),

ale také s ohledem na případné promlčení skutku, či z pohledu uplatněných námitek, když za relevantní je třeba považovat pouze takové, které se místně, časově a věcně týkají daného skutku.

- [38] Vymezení skutku ve výroku rozhodnutí se pak odvíjí od znění skutkové podstaty přestupku, za nějž byla žalobci uložena pokuta. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně žalobce postihl za to, že při výkonu funkce insolvenčního správcem závažným způsobem porušil povinnosti stanovené insolvenčním zákonem (zde povinnosti dle ustanovení § 5 a § 36 odst. 1 tohoto zákona), tak bylo nutné zejména specifikovat, v jakém insolvenčním řízení žalobce tyto povinnosti jako insolvenční správce porušil, a z jakých úkonů žalobce (resp. zde nečinnosti) se porušení těchto povinností odvíjí a k jakému časovému období. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným z toho, že v přiměřené době po pravomocném zamítnutí žaloby o určení neplatnosti kupní smlouvy ze dne 12. 10. 2016, k čemuž došlo dne 31. 12. 2018, nepodal soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku, neboť takto žalobce učinil až dne 28. 6. 2019.
- [39] Z výroku prvostupňového rozhodnutí tak jednoznačně vyplývá, že žalobce byl sankcionován za své jednání, resp. nekonání v době od 31. 12. 2018, kdy byla předmětnými rozsudky civilních soudů pravomocně zamítnuta žaloba na neplatnost dané kupní smlouvy, do 28. 6. 2019, kdy teprve žalobce podal insolvenčnímu soudu návrh vydání výtěžku, kdy tato doba nebyla ze strany správního orgánu I. stupně shledána přiměřenou. Z výroku prvostupňového rozhodnutí tak nevyplývá, že by žalobce byl sankcionován za svou nečinnost v říjnu 2016 ve vztahu ke kupní smlouvě ze dne 12. 10. 2016. Ve spojení s výrokem pak z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak vyplývá, že naplnění materiálního znaku přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích bylo shledáno až v okamžiku, kdy žalobce nepodal předmětný návrh na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku v přiměřené době od pravomocného zamítnutí žaloby na neplatnost kupní smlouvy (srov. zejména body 17 až 21 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí).
- [40] Podle ustanovení § 36b odst. 4 písm. f) zákona o insolvenčních správcích: „*Za přestupek podle odstavce 1 písm. i) lze uložit pokutu do 5.000.000 Kč.*“
- [41] Podle ustanovení § 29 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb.: „*Odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.*“
- [42] Podle ustanovení § 30 písm. b) téhož zákona: „*Promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč.*“
- [43] Podle ustanovení § 31 odst. 1 věta první téhož zákona: „*Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.*“
- [44] Podle ustanovení § 31 odst. 2 písm. c) téhož zákona: „*Promlčecí doba počíná běžet u trvajících přestupku dnem následujícím po dni, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu.*“
- [45] Za trvalý přestupek (dříve správní delikt) lze považovat „*takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě, jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Zákon postihuje právě ono udržování protiprávního stavu. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závažný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2005, č.j. 5 A 164/2002-44, č. 832/2006 Sb. NSS).

Této judikatuře pak odpovídá ustanovení § 8 zákona č. 250/2016 Sb., podle kterého „*[t]rvající přestupek je takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.*“

[46] V daném případě k odstranění protiprávního stavu došlo dne 28. 6. 2019, kdy žalobce podal insolvenčnímu soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku, a proto následujícího dne (29. 6. 2019) počala běžet tříletá promlčecí doba. Řízení o přestupku pak bylo zahájeno dne 14. 12. 2020, je tak zjevné, že daný přestupek promlčen nebyl a odpovědnost žalobce za něj nezanikla uplynutím promlčecí doby.

[47] K polemice žalobce s body 24., 25. a 28. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí soud uvádí, že ze znění těchto bodů je zřejmé, že správní orgán I. stupně tuto argumentaci využil pouze jako podpůrnou pro svůj závěr, že žalobce nepostupoval v předmětném insolvenčním řízení v souladu s povinnostmi, které ho jako insolvenčního správce tížily. V bodě 24. správní orgán I. stupně „*pro úplnost*“ odkázal na konstantní judikaturu, podle které „*podání žaloby na neplatnost kupní smlouvy nebrání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku*“ (srov. např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č.j. 1 VSPH 230/2012-B-740). V bodě 25. správní orgán I. stupně výslovně uvedl, že „*obviněný měl podat návrh na vydání výtěžku zpeněžení neprodleně poté, co byl zajištěný majetek zpeněžen, tedy neprodleně po uzavření kupní smlouvy, ke kterému došlo dne 12. 10. 2016*“. V bodě 28. pak výslovně uvedl, že „*obviněný byl tedy nečinný nejen po dobu od pravomocného zamítnutí žaloby na neplatnost kupní smlouvy, ale již od října 2016, kdy byly kupní smlouva uzavřena.*“ Jakkoliv mohou tato vyjádření (zejména ta uvedená v bodech 26. a 28. prvostupňového rozhodnutí) působit matoucím dojmem, tak soud neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí bylo stiženo vadou spočívající v jeho vnitřní rozpornosti, neboť z jeho výroku je zřejmé, že žalobci je za vinu kladena jeho téměř 6 měsíců trvající nečinnosti v podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku od 31. 12. 2018 do 28. 6. 2019, nikoliv jeho nečinnost od roku 2016, byť i tuto v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně pro přehled věci (a s ohledem na judikaturu civilních soudů) konstatoval.

[48] K námitce žalobce, že postupem správních orgánů byla porušena zásada *nullum crimen sine lege*, neboť skutek, který je mu kladen za vinu, nebyl v době jeho spáchání v říjnu 2016 přestupkem, jelikož přestupky podnikajících fyzických osob (insolvenčních správců) byly do právního řádu vloženy až zákonem č. 64/2017 Sb. s účinností od 1. 7. 2017, soud uvádí, že je pravdou, že skutková podstata přestupku spočívajícího v tom, že „*insolvenční správce při výkonu funkce insolvenčního správce závažným způsobem poruší nebo opakovaně porušuje povinnost stanovenou insolvenčním zákonem*“ [ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích, ve znění od 1. 6. 2019, resp. ustanovení § 36b odst. 1 písm. k) téhož zákona, ve znění od 1. 7. 2017 do 31. 5. 2019], byla skutečně do zákona o insolvenčních správcích vložena až zákonem č. 64/2017 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017.

[49] Soud však uvádí, že již výše dospěl k závěru, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl sankcionován za svou nečinnost v době od 31. 12. 2018 do 28. 6. 2019. Je tak zjevné, že předmětem vedeného řízení o přestupku bylo jednání žalobce, kterého se dopustil až po nabytí účinnosti zákona č. 64/2017 Sb., a proto nelze dospět k závěru, že by správní orgány výše uvedenou zásadu správního trestání porušily, resp. že by postupovaly v rozporu s tehdy platnou a účinnou právní úpravou.

[50] Soud tak neshledal námitky uvedené v prvním žalobním bodu důvodnými.

- [51] Ve druhém žalobním bodu pak žalobce namítal, že žalovaný pochybil, pokud vůči žalobci zahájil řízení z moci úřední podle ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. pro podezření ze spáchání předmětného přestupku, přestože měl postupovat podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., tj. věc usnesením odložit.
- [52] Podle ustanovení § 78 zákona č. 250/2016 Sb.: „(1) Správní orgán zahájí řízení o každém přestupku, který zjistí, a postupuje v řízení z moci úřední. (2) Řízení je zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústním vyhlášením takového oznámení. (...)“
- [53] Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) téhož zákona: „Správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“
- [54] S odkazem na vypořádání žalobních námitek uvedených v prvním žalobním bodě soud uvádí, že v daném případě odpovědnost žalobce za předmětný přestupek podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích nezanikla, a proto nebyl žalovaný povinen postupovat podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb.
- [55] Žalobní bod č. 2 tak soud neshledal důvodným.
- [56] Ve třetím žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgány měly postupovat podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., tj. předmětné řízení usnesením zastavit, resp. ministr spravedlnosti měl postupovat podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu, tj. prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.
- [57] Podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb.: „Správní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže obviněný zemřel nebo zanikl.“ S ohledem na okolnosti případu a další žalobní námitky je zřejmé, že žalobce měl na mysli ustanovení § 86 odst. 1 písm. h) téhož zákona, které spojuje zastavení řízení se zánikem odpovědnosti za přestupek.
- [58] Podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu [pozn. soudu: žalobce odkazoval na ustanovení § 152 odst. 5 písm. a), které se ve správním řádu v platném a účinném znění nenachází]: „Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas.“
- [59] Pro přehled věci soud uvádí, že podle ustanovení § 152 odst. 5 správního řádu platí, že „nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.“ Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) pak platí, že „jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví.“
- [60] Soud opět s odkazem na vypořádání prvního žalobního bodu uvádí, že v daném případě správní orgán I. stupně nemohl řízení o přestupku zastavit podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. h) zákona č. 250/2016 Sb., neboť odpovědnost žalobce za předmětný přestupek v daném případě nezanikla. Z toho důvodu pak nebyl správní orgán II. stupně, tj. ministr spravedlnosti v rozkladovém řízení povinen prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.
- [61] Ani třetí žalobní bod tak soud neshledal důvodným.
- [62] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgány dospěly na základě zjištěného skutkového stavu k nesprávnému právnímu posouzení věci, neboť i přes jejich závěr, že

skutek byl spáchán v říjnu 2016, postupovaly v rozporu s ustanovením § 29 a násl. zákona č. 250/2016 Sb.

[63] K této žalobní námitce soudu opět nezbyvá než odkázat na příslušnou pasáž tohoto rozsudku (vypořádání prvního žalobního bodu), kde dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 29 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., když správně nepřihlédly k zániku odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek, neboť k této okolnosti nedošlo, a to zejména z toho důvodu, že žalobce nebyl trestán za skutek spáchaný v říjnu 2016, resp. od tohoto okamžiku, ale za skutek, který byl časově ohraničen daty 31. 12. 2018 až 28. 6. 2019.

[64] Čtvrtý žalobní bod tak soud rovněž shledal nedůvodným.

[65] V pátém žalobním bodu žalobce namítal porušení ustanovení § 6 správního řádu ve spojení s ustanovením § 80 odst. 2 téhož zákona, neboť žalovaný vůči žalobci nezahájil řízení o přestupku do 30 dnů od okamžiku, kdy nabyl informaci o porušení povinnosti žalobce dle insolvenčního zákona. S odkazem na přípis žalovaného ze dne 25. 6. 2019 uváděl, že žalovaný takovými informacemi disponoval nejpozději v červnu 2019.

[66] Podle ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu: „*Správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).*“

[67] Podle ustanovení § 80 odst. 2 téhož zákona: „*Opatření proti nečinnosti učiní nadřízený správní orgán i tehdy, nezahájí-li příslušný správní orgán řízení ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení z moci úřední.*“

[68] Podle ustanovení § 78 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.: „*Správní orgán zahájí řízení o každém přestupku, který zjistí, a postupuje v řízení z moci úřední.*“

[69] Pro určení lhůty pro zahájení řízení z moci úřední o přestupku se použije podpůrně ustanovení § 6 správního řádu („*bez zbytečných průtahů*“) a zejména ustanovení § 80 odst. 2 téhož zákona, ze kterého vyplývá procesní 30 denní lhůta. V souladu s tímto ustanovením tedy lhůta pro zahájení přestupku začíná běžet od okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení, tj. od okamžiku, kdy má správní orgán k dispozici veškeré podklady potřebné pro zahájení řízení. Potud tedy soud přisvědčuje žalobci, že žalovaný výše uvedenou lhůtu nedodržel, neboť žalobcovu delikttní jednání bylo ukončeno dne 28. 6. 2019, avšak žalovaný řízení o přestupku zahájil až dne 14. 12. 2020, tj. takřka po roce a půl.

[70] V daném případě se tak jedná o vadu řízení, která však nemůže mít sama o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že v případě výše uvedené lhůty se nejedná o lhůtu prekluzivní, jejíž uplynutí by mělo vliv na uplatňování odpovědnosti za přestupek (blíže k jednotlivým druhům lhůt viz vypořádání sedmého žalobního bodu). Nedodržení této lhůty tak může mít za následek realizaci opatření proti nečinnosti ze strany nadřízeného správního orgánu podle ustanovení § 80 odst. 2 správního řádu, příp. může překročení této lhůty (resp. obecně délku řízení) zohlednit při stanovení výše sankce, což se v daném případě také stalo (srov. bod 45 prvostupňového rozhodnutí). Jinou situací by bylo, kdyby v mezidobí od okamžiku, kdy se správní orgán dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících zahájení řízení o přestupku, do okamžiku zahájení řízení o přestupku

uplynula promlčecí doba. Tato okolnost však v projednávaném případě nenastala, jak bylo uvedeno výše v tomto rozsudku.

- [71] K námitce žalobce, že z postupu žalovaného je zřejmé, že v době zjištění předmětných informací (v červnu 2019) nebyl dán pro stíhání jednání (nečinnosti) žalobce veřejný zájem, a proto u daného přestupku absentuje naplnění jeho materiálního znaku, protože jen stěží mohl žalovaný po 18 měsících (v prosinci 2020) dospět k oprávněnému závěru, že lze zahájení přestupkového řízení pro totožný skutek považovat za přiměřené, soud uvádí, že z přípisu Ministerstva spravedlnosti, odboru insolvenčního a soudních znalců, ze dne 25. 6. 2019, č.j. MSP-141/2019-OINS-SIS/2, nevyplývá, že žalovaný nikdy v budoucnu vůči žalobci nezahájí řízení o přestupku pro porušení povinností stanovených žalobci insolvenčním zákonem.
- [72] Tento přípis, nazvaný „*Žádost o písemné vyjádření*“ byl žalovaným vydán v rámci jeho dohledové činnosti podle zákona o insolvenčních správcích v návaznosti na podnět ze dne 11. 6. 2019 k prošetření postupu žalobce jako insolvenčního správce v řízení sp.zn. KSPL 52 INS 9891/2015, vedeného u Krajského soudu v Plzni. Žalobce byl v tomto podání upozorněn na obsah podnětu, tj. že dle podatele podnětu porušuje povinnosti stanovené insolvenčním zákonem tím, že nepostupuje řádně při zpeněžování majetku náležejícího do majetkové podstaty. Dále byl upozorněn na své povinnosti podle ustanovení § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona s tím, že se žalovanému jeví postup žalobce jako rozporný se zákonem. S ohledem na to jej žalovaný podle ustanovení § 36 odst. 3 písm. b) zákona o insolvenčních správcích vyzval, aby mu žalobce zaslal písemné vyjádření ke své činnosti insolvenčního správce v předmětném řízení, a to konkrétně z jakého důvodu doposud nepodal soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení uvedeného majetku zajištěným věřitelům, v důsledku čehož nemohlo dojít k uspokojení jejich pohledávek, jakož ani k vyplacení případné hyperochy dlužníku.
- [73] Z výše uvedeného nijak nevyplývá, že by žalovaný v červnu 2019 dospěl k závěru, že vůči žalobci není potřeba zahajovat přestupkové řízení. Naopak žalovaný žalobce na porušení jeho povinností insolvenčního správce dle soudu dostatečně upozornil. Nadto v době vydání přípisu ze dne 25. 6. 2019 žalobcova nečinnost ohledně podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku nebyla ještě ukončena. Žalobce tento návrh totiž podal až dne 28. 6. 2019.
- [74] Co se týče absence tzv. materiální stránky přestupku, tak soud uvádí, že tento aspekt žalobcova deliktního jednání byl v napadených rozhodnutích popsán dostatečně. Soud doplňuje, že veřejný zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčního správce, což je vysoce odborná a odpovědná činnost, která zasahuje do majetkové sféry dlužníka a jeho věřitelů, považuje soud za velmi významný. V ohrožení tohoto veřejného zájmu tak lze bezpochyby spatřovat naplnění materiální stránky daného přestupku.
- [75] Ani pátý žalobní bod tak soud neshledal důvodným.
- [76] V šestém žalobním bodu žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo na obhajobu, neboť jej žalovaný nevyrozuměl o změně právní kvalifikace skutku podle ustanovení § 78 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., jelikož řízení bylo zahájeno pro jednání žalobce v rozporu s ustanovením § 298 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona, avšak prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o přestupku jen z důvodu porušení ustanovení § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona.

- [77] Podle ustanovení § 78 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb.: „*Má-li být v řízení rozhodováno také o jiném skutku, než pro který bylo oznámeno zahájení řízení, postupuje správní orgán obdobně podle odstavců 2 a 3. Pokud v průběhu řízení správní orgán změní právní kvalifikaci skutku, vyrozumí o tom obviněného.*“
- [78] K otázce totožnosti skutku si soud dovoluje odkázat na rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2023, č.j. 1 As 286/2022-70, kde byla velmi přehledně shrnuta teorie i judikatura ohledně posouzení totožnosti skutku.
- [79] Právo být seznámen se změnou právní kvalifikace skutku patří bezesporu mezi jedno ze základních práv obviněného z přestupku. Znalost právní kvalifikace skutku, který je obviněnému kladen za vinu, totiž dává obviněnému nejlepší možnost se proti svému obvinění bránit a na změnu právní kvalifikace účinně procesně reagovat.
- [80] V daném případě však soud nedospěl k závěru, že by provedená změna právní kvalifikace skutku spočívající v tom, že žalovaný oproti oznámení o zahájení řízení nespatořoval žalobcům přestupek v porušení povinnosti dle ustanovení § 298 odst. 2 insolvenčního zákona („*Výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením podle odstavce 4, nestanoví-li insolvenční soud jinak, a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce a částky připadající na uspokojení osoby podle odstavce 8 vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli.*“) ve spojení s ustanoveními § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona, ale již jen v porušení povinností dle ustanoveních § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 předmětného zákona, měla významný vliv na žalobcovo právo na obhajobu.
- [81] Dle soudu v daném případě totiž nedošlo ke změně pohledu správního orgánu na zákonné povinnosti, které měly být obviněným z přestupku (žalobcem) porušeny, neboť porušení povinností dle ustanovení § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 předmětného zákona bylo žalobci vytýkáno od počátku řízení. Došlo pouze k tomu, že *de facto* ve prospěch žalobce bylo „*vyjmuto*“ porušení jedné z původně uvedených povinností (ustanovení § 298 odst. 2 insolvenčního zákona). Za podstatné pak soud považuje zejména to, že předmětný skutek byl v oznámení o zahájení řízení a ve výroku prvostupňového rozhodnutí popsán zcela totožně, jakož že byl i v obou případech kvalifikován jako přestupek podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích.
- [82] K argumentu žalobce, že porušení ustanovení § 298 odst. 2 insolvenčního zákona považoval za stěžejní, soud uvádí, že žalobce nemohl mít pochybnosti o tom, co je předmětem řízení, přičemž dle soudu disponoval veškerými informacemi nezbytnými pro to, aby se mohl v řízení účinně a kvalifikovaně bránit.
- [83] Sedmý žalobní bod tak soud rovněž neshledal důvodným.
- [84] V sedmém žalobním bodu žalobce namítal, že obě správní rozhodnutí jsou nezákonná, neboť byly překročeny zákonné lhůty pro jejich vydání (ustanovení § 94 zákona č. 250/2016 Sb., resp. ustanovení § 152 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 90 odst. 6 a § 71 odst. 1, popř. 3 správního řádu).
- [85] Podle ustanovení § 94 zákona č. 250/2016 Sb.: „*Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.*“
- [86] Podle ustanovení § 152 odst. 5 správního řádu: „*Nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.*“ Podle ustanovení § 90 odst. 6 téhož zákona: „*Rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených v § 71. Lhůta počíná*

běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88). “Podle ustanovení § 71 téhož zákona: „(1) Správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu. (...) (3) Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.“

[87] Soud konstatuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 71 správního řádu, resp. podle ustanovení § 94 zákona č. 250/2016 Sb. je lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Při posuzování povahy této konkrétní lhůty soud vycházel analogicky ze stejných teoretických úvah, jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č.j. 9 As 114/2011-58. Teorie rozlišuje 2 typy lhůt, a to lhůty hmotněprávní (prekluzivní, propadné) a lhůty procesní (pořádkové, soudcovské). Zatímco se zmeškáním hmotněprávních lhůt je spojen jasný následek v podobě zániku práva, a tyto lhůty nelze vracet ani prominout, procesní lhůty jsou lhůty stanovené především v rámci snahy o efektivní řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením procesních lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu., zatímco u hmotněprávních lhůt zákon upravující tyto lhůty stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledky. Přestože ustanovení § 71 správního řádu, resp. ustanovení § 94 zákona č. 250/2016 Sb. stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, není z něj patrné, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty ve věci pokračovat či vydat rozhodnutí. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by v zákoně ustanovení k ochraně proti nečinnosti dle ustanovení § 80 odst. 1 správního řádu, jelikož by již samotným uplynutím lhůty správní orgány pozbyly možnost věc projednat a rozhodnout, ani nadřízený orgán by tak neměl možnost učinit opatření proti nečinnosti.

[88] Také ustálená judikatura považuje lhůty dle ustanovení § 71 správního řádu za pořádkové. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č.j. 9 A 128/2010-33 uvádí, že: *„nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.“* Městský soud v Praze poté v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č.j. 5 A 153/2017-36, uvádí, že: *„(...) lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou podle ustálené judikatury lhůtami pořádkovými, s jejichž marným uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky; i po jejich uplynutí lze ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože je tedy zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení správního řízení vadou řízení, není je možno považovat za podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.“*

[89] Lhůta pro vydání rozhodnutí je tedy svou povahou lhůtou pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Porušení

lhůty může být titulem pro náhradu škody nebo nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V určitých případech by porušení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo vést k jiným řízením (podání žaloby proti nečinnosti dle ustanovení § 79 a násl. s.ř.s. nebo žaloby zásahové dle ustanovení § 82 a násl. s.ř.s.).

- [90] Zároveň soud uvádí, že ve věci není pochyb o tom, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí s velkým prodlením a ze správního spisu nevyplývá, že by v tomto mezidobí činil nějaké nezbytné úkony pro vydání rozhodnutí ve věci. Délka řízení ale sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť lhůty k vydání rozhodnutí dle ustanovení § 71 správního řádu, resp. ustanovení § 96 zákona č. 250/2016 Sb. jsou lhůtami procesními. Nedodržení této lhůty proto není důvodem ke zrušení rozhodnutí, stejně tak následné pozitivní chování žalobce není důvodem pro zrušení rozhodnutí. S marným uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí je spojena výhradně povinnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti, jakmile se o nečinnosti dozví. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti je oprávněn podat také účastník řízení. Žalobce tohoto oprávnění nevyužil a neučinil žádné kroky směřující k ukončení nečinnosti žalovaného.
- [91] Soud dále uvádí, že povinností snížit výši pokuty kvůli nepřiměřené délce řízení se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č.j. 9 As 56/2019-28, bod 21: „[...] přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. [...] S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“ V navazujících rozsudcích Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[s]právní orgány proto mohou při posuzování druhu a výše sankce vzít délku trvání správního řízení v potaz, avšak nemusí se jí nutně zabývat, neshledají-li ji pro individualizaci trestu relevantní a přestupce se vůči překračování lhůt nebrání k tomu určenými prostředky. Rozhodnou-li se však délku správního řízení zohlednit, musí své úvahy zřetelně promítnout do odůvodnění rozhodnutí.“ (rozsudky ze dne 20. 8. 2021, č.j. 2 As 256/2020-35, bod 37, a ze dne 27. 5. 2021, č.j. 1 As 374/2020-42, bod 30).
- [92] To znamená, že žalobce neměl nárok na snížení výše pokuty v důsledku délky správního řízení. Bylo na uvážení žalovaného, zda posoudí přiměřenost délky řízení, a jakým způsobem případné nedůvodné průtahy napraví. Žalovaný tak učinil v bodě 35 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedl, že „(celkovou) dobu, jež uběhla od chvíle, kdy se správní orgán dozvěděl o porušení povinnosti obviněného (tj. od „června 2019“) do rozhodnutí o vině a trestu (...),“ zohlednil při uvážení a druhu a výměře správního trestu. A to konkrétně v bodě 45, kde shledal, že pokuta ve výši 20.000 Kč je i s ohledem k době, která uběhla od chvíle, kdy se dozvěděl o porušení povinnosti ze strany žalobce (ale nejen z tohoto důvodu – žalovaný zohlednil i povahu a závažnost daného přestupku) přiměřená.
- [93] Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že sedmý žalobní bod je nedůvodný.

- [94] V osmém žalobním bodu pak žalobce namítal, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro zjevný rozpor jejich skutkových závěrů týkajících se okamžiku, ke kterému mělo dojít ke spáchání přestupku.
- [95] K této námitce soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [96] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
- [97] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [98] V daném případě soud po prostudování obou správních rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgány reagovaly dostatečně a řádně na námitky a argumenty žalobce, přičemž skutečnost, že se ministr v některých bodech ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu a vycházel z jeho zjištění nelze označit za porušení povinností odvolacího orgánu. S odkazem na vypořádání námitek uvedených v prvním žalobním bodě soud uvádí, že žalobcem namítaný „zjevný rozpor“ ohledně okamžiku, ke kterému mělo dojít ke spáchání přestupku, neshledal, neboť z výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že delikt ní jednání žalobce bylo časově ohraničeno daty 31. 12. 2018 a 28. 6. 2019, ke kterým žalovaný vztáhl rozhodné skutečnosti (nabytí právní moci rozsudků civilních soudů a podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku ze strany žalobce). Obě správní rozhodnutí tak dle soudu dostojí „kvalitativním“ požadavkům tak, jak je stanoví ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, na které odkazoval žalobce.
- [99] Osmý žalobní bod tak soud rovněž neshledal důvodným.
- [100] V devátém žalobním bodu pak žalobce namítal, že v daném případě provedl žalovaný nepřipustně extenzivní výklad právní normy, když dovodil naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku z porušení ustanovení § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního

zákona, které neukládají insolvenčnímu správci žádnou konkrétní povinnost, a to ani ve vztahu ke včasné výplatě hyperochy dlužníkovi.

- [101] Soud k této námitce nejprve uvádí, že plně respektuje judikaturu Ústavního soudu, na kterou žalobce odkázal v podané žalobě (rozhodnutí ze dne 27. 3. 2003, sp.zn. IV.ÚS 690/01, a ze dne 13. 12. 2017, sp.zn. II.ÚS 2070/07) ohledně předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů a zákazu libovůle v rozhodování, nicméně neshledal, že by se žalovaný při výkladu předmětné právní normy takového pochybení dopustil.
- [102] Soud dále uvádí, že insolvenční zákon skutečně nestanoví lhůtu, ve které má insolvenční správce vyplatit hyperochu dlužníkovi, resp. ve které má insolvenční správce podat soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku věřitelům. Ačkoliv tedy ve skutkové větě ve výroku prvostupňového rozhodnutí je skutečně uvedeno, že „*v důsledku čehož (pozn. soudu: v důsledku nepodání předmětného návrhu ze strany žalobce v přiměřené lhůtě) dlužník obdržel hyperochu vzniklou zpeněžením zajištěného majetku až dne 4. 10. 2019*“, tak dle soudu lze toto vnímat jako popis následku jednání žalobce, který však skutkovou podstatu předmětného přestupku naplnil již tím, že v přiměřené době (cca 6 měsíců) po pravomocném zamítnutí žaloby na neplatnost kupní smlouvy nepodal krajskému soudu návrh na vydání výtěžku zpeněžení zajištěného majetku zajištěným věřitelům, ačkoliv tomu nic nebránilo, čímž porušil výše zmíněná ustanovení § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona.
- [103] Z obecnosti těchto ustanovení dle soudu nelze dovodit, že by na jejich základě (na základě jejich porušení) nebylo možné insolvenčního správce postihnout za přestupek podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích, jehož skutková podstata je navázána na závažné nebo opakované porušení povinností stanovených insolvenčním zákonem. Povinností insolvenčního správce dle ustanovení § 5 písm. a) tohoto zákona je postupovat v insolvenčním řízení tak, aby bylo dosaženo rychlého uspokojení věřitelů a aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen. Povinností insolvenčního správce podle ustanovení § 36 odst. 1 tohoto zákona je pak postupovat při výkonu své funkce svědomitě a s odbornou péčí. V daném případě se tak dle soudu jedná o naprosto základní povinnosti insolvenčního správce.
- [104] Soud tak nedospěl k závěru, že by žalovaný porušil ustanovení § 5 zákona č. 250/2016 Sb. tím, že by si dotvářel zákonnou úpravu, resp. na základě libovůle zkonstruoval danou skutkovou podstatu přestupku.
- [105] Správní orgány se pak v souladu se zněním skutkové podstaty zabývaly ve svých rozhodnutích dostatečně i tím, zda předmětné jednání žalobce lze považovat za závažné porušení povinností stanovených insolvenčním zákonem. Ve shodě s žalovaným proto soud uvádí, že závažnost porušení předmětných povinností lze spatřovat v tom, že žalobce po dobu 6 měsíců nepřistoupil k podání návrhu na vydání výtěžku zpeněžení zajištěným věřitelům, ačkoliv tomu nic nebránilo, tj. po tuto dobu bezdůvodně na účtu majetkové podstaty zadržoval peněžní prostředky určené zajištěným věřitelům. Tuto dobu nelze vyhodnotit jako přiměřenou ani s ohledem na charakter daného úkonu, neboť žalobce jej učinil dne 28. 6. 2019, tj. do 3 dnů poté, co obdržel od žalovaného přípis ze dne 25. 6. 2019, ve kterém byl upozorněn na porušování povinností dle ustanovení § 5 písm. a) a § 36 odst. 1 insolvenčního zákona.
- [106] Soud tak dospěl k závěru, že skutková podstata přestupku podle ustanovení § 36b odst. 1 písm. i) zákona o insolvenčních správcích byla v daném případě naplněna.

- [107] K námitce, že žalovaný porušil ustanovení § 89 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 5 správního řádu, když z moci úřední v rámci druhostupňového rozhodnutí nepřezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, ale toliko chyby správního orgánu I. stupně aproboval, soud uvádí, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že ministr spravedlnosti jako nadřízený správní orgán přezkoumal jak zákonnost, tak správnost prvostupňového rozhodnutí. Skutečnost, že se žalovaný v některých bodech ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu a vycházel z jeho zjištění nelze označit za porušení povinností odvolacího orgánu. Rovněž pak výklad žalovaného ohledně předmětných ustanovení zákona o insolvenčních správcích a insolvenčního zákona soud neshledal jako nepřiměřeně extenzivní, a tím méně jako projev libovůle správního orgánu, jak bylo uvedeno již výše.
- [108] Ani devátý žalobní bod tak soud neshledal důvodným.
- [109] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [110] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. října 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

